

Επιζούν μονάχα οι λαοί που θυμούνται και μεταδίδουν την μνήμη τους

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου](#)

Τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Διδυμοτείχου κ. Δαμασκηνό φιλοξένησε ο Ιερός Ναός Αγίου Δημητρίου Ομωνύμου Δήμου, όπου λαμβάνουν χώρα οι ενοριακές εορταστικές εκδηλώσεις “ΔΗΜΗΤΡΙΑ 2021”. Ο Σεβασμιώτατος ανέπτυξε το θέμα «Η θυσία ως προϋπόθεση για την ελευθερία».

Στην έναρξη της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος είπε:

“Φέτος ο ελληνισμός, όπουδήποτε γης και αν βρίσκεται, θυμάται, ευγνωμονεί και στοχάζεται, διότι συμπληρώνονται 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση του 1821 και την Εθνική Παλιγγενεσία. Ο Ελληνισμός θυμάται γιατί η μνήμη είναι το μόνον αντίδοτό στον θάνατο, που αναμφίβολα διατρέχει το ανθρώπινο. Δεν είναι τυχαίο ότι σε κάθε πλήγμα, που επιφέρει στη ζωή μας ο θάνατος η Εκκλησία

εύχεται: «Αιωνία η μνήμη»

Μέσα στο κοιμητήριο της ιστορίας αναπαύονται τα έθνη που λησμονήθηκαν και που έχουν πάψει να υπάρχουν. Επιζούν μονάχα οι λαοί, που θυμούνται και που μεταδίδουν την μνήμη τους από γενιά σε γενιά. Ο άνθρωπος είναι ον ιστορικό, γιατί είναι το μόνο ον στην Κτίσι που δεν συμβιβάζεται με το θάνατο. Αυτή η αδιάλλακτη στάση του κατά του θανάτου, αυτού «του εσχάτου εχθρού», όπως τον αποκαλεί ο Απόστολος Παύλος (Α' Κορ. 15, 26), κρύβεται πίσω από την τάση του ανθρώπου να δημιουργή ιστορία”.

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Ἡ ἱστορία δέν εἶναι ἀπλῆ περιέργεια γιά τό τί συνέβη κάποτε στο παρελθόν. Εἶναι υπαρξιακή ἀνάγκη που συνδέεται μέ τήν δίψα πού μᾶς ἔχει σταλάξει ὁ Θεός γιά ἀθανασία, γιά αἰώνια ὑπαρξι σέ πείσμα τοῦ θανάτου. Πρόκειται γι' αὐτό πού στη γλώσσα τῆς θεολογίας ὀνομάζεται «δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ». Ὁ ἄνθρωπος ἐπιζητῶντας τήν αἰωνιότητα ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι πλασμένος γιά τήν θέωση. Ἐχει κληθῇ ἀπό τόν αἰώνιο Θεό νά μήν συμβιβάζεται ποτέ μέ τήν φθορά, που ἐπιφέρει στην ζωή του ὁ χρόνος. Δημιουργώντας ἱστορία ὁ ἄνθρωπος δέν ἐπιδιώκει τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ μετατρέψῃ τό χρόνο σε αἰωνιότητα”.

Ἐν συνεχείᾳ εἶπε: “Ποιά μηνύματα φέρνει στην εποχή μας ἡ ἱστορική ἐπέτειος πού τιμοῦμε διακόσια χρόνια μετά; Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού διαμηνύει ἡ φετινὴ ἐπέτειος στόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ὅτι ἡ ἱστορία δεν προγραμματίζεται. Δεν χωράει στους Η/Υ. Δέν ὀργανώνεται καὶ δέν ἐξηγεῖται ὀρθολογικά ἢ ἀπελευθέρωση τοῦ δούλου Γένους. Μόνον σέ ἓνα θαῦμα θά μπορούσε νὰ ἀποδοθῇ.

Γι' αὐτό καὶ εἶναι μία πρόκληση ἡ φετινὴ ἐπέτειος: Νά ξαναφέρουμε στη ζωή μας τήν χαμένη πίστη στό ἀνθρωπίνως ἀδύνατον. Ἡ φετινὴ ἐπέτειος μᾶς καλεῖ νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι, ὅταν χρειάζεται, νά θυσιάσωμε τήν σύνεση στήν ἀγάπη· τόν ὀρθολογισμό στην πίστη! Τό δεύτερο μήνυμα τῆς φετινῆς ἐπετείου εἶναι ὅτι τό στημόνι, ὅπου ὑφαίνεται ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου. Τέσσερις αἰῶνες ὑφαίνε στο στημόνι αὐτό τή συνείδηση τῶν Ἑλλήνων ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Γιά τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία καὶ τήν θεολογία, πού τήν διατρέχει καὶ την ἐμπνέει, τίποτε δέν εἶναι ἱερώτερο ἀπὸ τό πρόσωπο. Γιά τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τό πρόσωπο εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὡς Τριάδα προσώπων. Καὶ τοῦτο διότι τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ ἰδίου τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἀπειλεῖται ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου, δεν χωρεῖ κανένας ὑπολογισμός καὶ δέν εἶναι ὑπερβολικὴ καμμιὰ θυσία. Οἱ Ἕλληνες δεν σταμάτησαν νὰ ἀγωνίζονται γιά τήν ἐλευθερία ὀχι γιατί πεινοῦσαν, ἢ ἐπεδίωκαν νὰ βελτιώσουν -ὅπως λέμε σήμερα- τό βιοτικό τους επίπεδο, ἀλλὰ ἀσφυκτιοῦσαν ταπεινωμένοι κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς δουλείας πού τοὺς εἶχε ἐπιβληθῇ. Σήμερα δυστυχῶς δεχόμεθα ἀδιαμαρτύρητα τήν χαλκίδευσι τῶν προσωπικῶν ἐλευθεριῶν μας την τεχνολογία καὶ τήν πληροφορικὴ, ἀρκεῖ νὰ εὐημεροῦμε οἰκονομικά. Ἐνας «ἀόρατος ἐν πολλοῖς ζυγός» πού μᾶς ἐπιβάλλεται με διάφορες μορφές καὶ τόν δεχόμεθα ἀδιαμαρτύρητα καὶ ἐνίστε εὐχάριστα, γιατί μᾶς προσφέρει ἀνέσεις καὶ πλεονεκτήματα στήν ὑλικὴ εὐημερία μας.

Ἡ υπερβολικὴ προσκόλλησή μας στήν ἀτομικὴ εὐημερία θέτει σήμερα σέ κίνδυνο την ἐλευθερία, γιά τήν ὁποία ἔχυσαν τό αἷμα τους οἱ πρόγονοί μας. Αὐτὴ τήν ἐλευθερία πού ἦλθε νὰ χαρίσῃ ὁ Χριστός. Τήν ἐλευθερία ἀπὸ τήν προσχώρηση στήν φίλαυτη εὐημερία μας, τήν ἐλευθερία, πού μᾶς ἀπελευθερώνει ἀπὸ τό φόβο τοῦ

θανάτου”.

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος τόνισε:

“Αν θέλει κανείς να ζήσει αληθινά, πρέπει νά είναι έτοιμος νά πεθάνη». Ο Χριστός «έπάτησε τον θάνατον θανάτω» για νά σώση τόν άνθρωπο από τήν δουλεία τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας. Όμοίως και οἱ μάρτυρες και οἱ ὅσοι τῆς Ἐκκλησίας μας και οἱ ἥρωες τοῦ Γένους μας μιμούμενοι τόν Σωτῆρα ζοῦν αἰώνια, γιατί ἀπελευθερώθηκαν ἀπό τήν φίλαυτη προσκόλληση στην ἀτομικότητά τους. « Ἐάν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τήν γῆν ἀποθάνη, αὐτὸς μόνος μένει□ ἔάν δὲ ἀποθάνη, πολὺν καρπὸν φέρει» (Ἰω. 12,24). Ο ἰόγος αὐτὸς τοῦ Κυρίου, πού σαφῶς ἀναφέρεται στό Σταυρό και τήν Ἀνάστασι, ἔγινε πράξι ἀπὸ τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς προγόνους μας, τοὺς ἁγωνιστὲς τῆς ἐλευθερίας. Ἐχουν πολὺ βάθος τὰ λόγια αὐτά. Όσον πιό πολὺ γαντζώνεται ὁ ἄνθρωπος στὸν ἑαυτὸ καὶ περιχαρακώνεται στὰ ἀτομικά του δικαιώματα, τόσο πιο πολὺ παραδίδεται στο θάνατο και στήν ἀνυπαρξία. Ἡ ζωὴ ὑπάρχει μόνον ὅταν μοιράζεται, και φθίνει καὶ ἀφανίζεται. Ἡ ζωὴ εἶναι κοινωνία. Ἀξίζει μόνο ὅταν προσφέρεται. Ἡ ζωὴ εἶναι ἀγάπη και ἡ ἀγάπη «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς» (Α΄ Κορ. 13,5). Αὐτὸ ἀποτελεῖ τήν πεμπτουςία τοῦ Εὐαγγελίου και αὐτὸ μόνον μπορεῖ ἀποδείξει ὅτι ἡ θυσία γιὰ τοὺς ἄλλους δέν εἶναι παραλογισμός, ἀλλὰ πορεία πρὸς τὴν αἰώνια ζωή. Μόνον ὅποιος ἀγαπᾷ, βρίσκει ἀπόλυτα λογικό να προσφέρει τήν δική του ζωή, προκειμένου νὰ ὑπάρχει αὐτὸς πού ἀγαπᾷ! Στὴν ἀγάπη ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑπαρξι δέν πηγάζει ἀπὸ μέσα μας, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖνον πού ἀγαποῦμε”.

Ο Σεβασμιώτατος ολοκληρώνοντας την ομιλία του είπε:

“Με τὴν εὐκαιρία τῆς ἐφετινῆς ἐπετείου, τιμοῦμε ἐπὶ τῇ συμπληρώσει διακοσίων ἐτῶν, ἀπονέμοντες συγχρόνως τὴν προσήκουσα τιμὴ εἰς τὴν μνήμη ὅλων ἐκείνων ποῦ μέ τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου τους πότισαν τὸ δένδρο τῆς ἐλευθερίας. Εἶναι καιρός νά ἀναλάβωμε, ὡς Ἕλληνες, τὴν Ἱστορία καί τίς τύχες τοῦ τόπου στα χέρια μας. Γι’ αὐτό χρειάζεται ὁμως νά ἔχωμε, ὅπως οἱ πρόγονοί μας, Πίστη ἀκράδαντη καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν Πατρίδα. Καί τά δύο βεβαίως αὐτά ἀπαιτοῦν θυσίες. Με ἐφόδιο τὴν Πίστη καί τά ιδανικά καί τίς ἀξίες τοῦ Γένους ἃς δώσουμε νέους σύμμετρους ἀγῶνες γιὰ τὸν πολιτισμό, γιὰ τὴν παιδεία, γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὴν εὐημερία αὐτοῦ τοῦ τόπου. Μόνον ἔτσι, θα μπορέσουμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδα τοῦ μοντέλου τῆς σωτηρίας, πού ἐπαγγέλλονται αὐτοὶ ποὺ σήμερα κρατοῦν στὰ χέρια τους τίς τύχες τῶν λαῶν. Διότι μέ «δούρειο ἵππο» τά υποκατάστατα τῆς υλικοτεχνικῆς καὶ μονόπλευρης «οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως», ἐπιχειροῦν καί πάλιν νὰ μᾶς σκλαβώσουν καὶ νὰ κρατοῦν τὸ πνεῦμα καί τὴν ψυχὴ μας δέσμια τῶν ἐπιδιώξεων τους”.